

NIEUWSBRIEF 15

15e editie – okt. 2007. Een uitgave van de Stichting SMALL WORLD FOUNDATION

VERKIEZINGS GEKTE

De tijd van algehele verkiezingen is weer aangebroken in Colombia: de leden voor het departements- en gemeentebestuur. Dat is altijd een hele kermis want er zijn natuurlijk de nodige belangen: het Departament Amazonas is inmens groot en er wonen maar heel weinig mensen. Ongeveer de helft van de bevolking woont in de hoofdstad Leticia. De rest leeft verspreid in de vele gemeenschappen. Dit zorgt voor de nodige logistieke moeilijkheden waardoor de financiën vaak niet aankomen waar ze horen. De politici maken hier natuurlijk handig gebruik van. Ook is de politiek een van de weinige stabiele werkgevers in het Departament. Toch is er wel een verandering in deze verkiezingsronde in vergelijking met de vorige. Toen waren er eigenlijk alleen kandidaten beschikbaar die op een bepaalde manier altijd al betrokken zijn geweest in de politiek, zoals die meneer Felix Acosta. Zijn hele familie heeft wel een post

ergens en zij financieren altijd de verkiezingscampagnes. Origineel zijn dit soort families vaak ook betrokken (geweest) bij de drugshandel, wat nog meer geld in het laatje heeft gebracht. Echt serieuze maatschappelijke betrokkenheid hebben ze vaak niet. Nu zijn er ook kandidaten uit 'het volk' als het ware: mensen die hebben gestudeerd en vinden dat zij ook een bestuursrol kunnen uitvoeren. Hierdoor zijn er nu zoveel kandidaten dat men door de bomen het bos bijna niet meer ziet. Er is ook een respons op de rechtse politiek van de huidige president Uribe: de linkse kandidaten zijn nu in de meerderheid. De partij van Uribe zelf (jaja) is niet erg populair. Voor de gemeenschappen is de verkiezingsgekke een hele happening: zowat dagelijks komen kandidaten hun praatje houden, beloften doen, onderhandelen, snoepjes en kleren uitdelen etc. Men probeert de kandidaten zoveel mogelijk afhandig te maken, want als zij eenmaal gekozen zijn, is het over het algemeen uit met de pret. Dan worden zij weer ouderwets van het kastje naar de muur gestuurd!!

MANUEL AAN HET WOORD

Na vele woorden van mijzelf, laat ik nu een local vertellen over zijn ervaringen met het project dat als doel heeft het identificeren en markeren van het oorspronkelijke woongebied van de voorouders van de mensen die nu in San Martin wonen. Manuel Orosco (links naast mij op de foto en in het midden op de groepsfoto in het bos) is een van de mensen aanwezig is geweest bij vrijwel alle jungle tochten om het beoogde territorium uit te zetten.

Naam: Manuel Orosco.

Leeftijd: 42.

Aantal personen om voor te zorgen: 10 (vrouw, kinderen en kleinkinderen).

Belangrijkste bezigheid: jagen.

Op de vraag wat hij van het project vindt antwoordt hij:

"Het bos is nog zo enorm, en er zijn zoveel verschillende omgevingen waar plaats is voor vele natuurlijk bestaansbronnen zoals bomen voor hout en hars, genoeg dieren om te jagen. Ik wil dit gebied van mijn voorouders beter leren kennen en kunnen bewaren voor mijn kinderen en kleinkinderen. Ik wil weten waar de rivieren ontspringen, dat had ik nog nooit gezien. Zo is het goed te begrijpen dat het hele gebied belangrijk is voor ons. Doordat we met de opa's op pad gaan kunnen we veel van hen leren; ze vertellen over elke plant waar we wat over willen weten. 's Avondse vertellen ze ook vaak de verhalen over wat er in de geschiedenis in dit gebied allemaal gebeurde: Over hoe de mensen leefden, over de oorlogen tussen de Tikuna clans, over de grote sjamaans die ooit leefden, en over de heilige wezens die nu nog in het bos wonen".

Waarom is het geld uit Nederland zo belangrijk voor dit project?

"Het economische deel is heel belangrijk om de kosten te dekken voor de dingen die we mee moeten nemen naar het bos omdat ze daar niet te krijgen zijn. In het bos kunnen we geen suiker, zout, zeep, olie, rijst etc vinden en we bevinden ons op een behoorlijk aantal kilometers van het dorp af... (zie foto voor een kilometerpaaltje..) ... We zouden onmogelijk steeds op en neer kunnen lopen om de voorraden weer aan te vullen. Ook zijn de materialen onmisbaar: de meter, het kompas, de vijlen om de machetes mee te scherpen, de verf om de bomen te markeren, het plastic om onder te slapen, uhhh alles eigenlijk. Het geld is ook belangrijk voor ons als deelnemers aan het project. Door het werk in het bos zijn we soms wel twee weken van huis. Wie kan in de tussentijd zorgen voor vis en vlees voor mijn familie die achter blijft? Met het geld wat ik verdien (minder dan 90 euro voor twee volle weken) kan ik voor mijn familie blijven zorgen terwijl ik weg ben. Dit geld gebruik ik ook om schoolspullen voor mijn kinderen te kopen: schoenen, kleding, schrift en potloden, lesgeld enzovoort. Als ik wat kan sparen koop ik kleren voor mijzelf.

Ik weet dat andere deelnemers golfplaten hebben gekocht voor hun huis. Nu kunnen zij schoon water opvangen gedurende vele jaren. Het geld van het project is het enige wat ik kan verdienen; ik ben geen gids voor toeristen.. (toerisme is eigenlijk de enige bron van inkomsten in San Martin de Amacayacu).. alleen soms als ik een groot dier heb geschoten dan kan ik een paar duizend pesos verdienen (een paar euro), maar die gaan weer gauw op aan batterijen voor mijn zaklamp.

Vertel eens over een doorsnee dag in het bos als jullie aan het werk zijn voor het project?

"De kokkin staat 's ochtends om vier uur op om voor ons het ontbijt te maken: een beetje rijst met spliterwten en vlees of vis uit blik als we niets hebben kunnen vissen of jagen de dag van tevoren onder of na het werken. Dan, om zes uur gaan we aan het werk: het 3 meter brede pad maken die de grens aangeeft van het territorium. Om een uur of 12 eten we dan een paar koekjes met blikvis en water met rietsuiker om te drinken. Tot drie uur 's middags werken we door en dan gaan we terug naar het kamp. Daar frissen we ons op in een kreekje en dan is het avondeten klaar: weer rijst met iets erbij. De kokkin gaat overdag met ons mee zodat ze niet alleen in het bos hoeft achter te blijven. Dat kan gevaarlijk zijn voor de tijgers (lokale naam voor de jaguar Panthera onca). Na het avondeten proberen we nog wat te vissen of jagen voor we gaan slapen. Er blijft wel altijd iemand wakker om alles in de gaten te houden".

Is het werk zwaar?

"Ja, het werk is erg zwaar, vooral als er veel

dichte begroeiing is die weg moet om het pad te maken met onze machetes. Het bos

is ook erg heuvelachtig en we moeten steeds klimmen en dalen. Vanaf San Martin tot het punt waar we nu zijn moeten we bijna twee hele dagen lopen met meer dan 20 kilo (eten, klamboe, materialen, hangmat, kleren etc.) op onze rug in grote zakken. Hier binden we dan banden aan van boomschors om de zak aan het hoofd en de schouders te hangen. Soms regent het de hele dag en worden alle spullen nat. Soms is het zo heet dat het bijna niet te houden is. Ik kom altijd heel dun terug! (zegt hij lachend; gelukkig wel..)".

Vertel eens een leuk voorval?

"De afgelopen keer was er een andere kokkin mee, een meisje dat nog niet zo erg gewend is om in het bos te zijn, zo ver van het dorp vandaan. Op een ochtend was ze de afwas gaan doen in een kreekje. Toen hoorden we haar roepen en dachten we te

horen dat ze een pan wilde. We zochten, maar konden geen pan vinden; die had ze immers allemaal meegenomen om af te wassen. Toch ging er iemand heen om te vragen wat ze nodig had. Toen zag Adriano (een andere deelnemer) dat ze een grote schildpad had gedood met haar machete. We moesten erg lachen, want ze zei dat ze hem had gedood omdat ze bang was dat hij anders weg zou lopen... Aahahahahahaaa... alsof een schildpad zo hard kan lopen...!!!". Later vonden we nog een schildpad en hadden we voor de dag erna ook nog vers vlees te eten.

Wil je nog wat zeggen tegen Nederland?

"Dankjewel voor jullie hulp. Door jullie kunnen we nu dingen bereiken die anders

altijd een droom waren gebleven. Ik hoop ooit iets terug te kunnen doen”.

LEZERSVRAAG: HOE WORDT ER GETELD IN HET TIKUNA?

Over het algemeen neemt een westerling aan dat iedereen op de wereld van 1 tot 9238472 kan tellen. Toch is dit in de taal van de Tikuna indianen heel erg lastig: men zou uren bezig zijn om dit getal aan te geven in woorden. De uitleg is heel simpel. In de Tikuna taal zijn de vingers en tenen het telraam (dát is nog eens mobiel!). Er wordt dus alleen tot twintig geteld. Als iemand wil uitleggen dat zij 75 kippen heeft, gaat dat zo: Ik heb een aantal kippen gelijk aan de vingers en tenen van 3 personen, plus 15. Je zou maar eens heel veel kippen hebben, en precies uit willen leggen hoeveel het er zijn! Fantastisch.

SMALL WORLD FOUNDATION ACTIVITETEN SUGGESTIES

In plaats van de beloofde introductie van het Small World bestuur met de gegevens van de nieuwe bankrekening etc. (die komt alsnog in nieuwsbrief 16), hier alvast een kleine suggestie van mijzelf. In het geval dat u als lezer wat creatiefs zou willen doen voor de mensen in San Martin dan is daar natuurlijk altijd interesse voor. Hoe klein het idee ook is. Het belangrijkste is de bekendheid die gegeven wordt aan de situatie van de mensen in San Martin. Te denken valt aan artikels of advertenties in kranten of bladen, de organisatie van

benefiet activiteiten, de verkoop van spullen uit San Martin bij gelegenheden hiervoor etc. Mocht u ergens tekst over San Martin, hulp of tips voor nodig hebben, dan kunt u altijd contact opnemen.

VRIJWILLIGERS GEZOCHT!!

In navolging van het bovenstaande, bij deze een kleine oproep aan de Nieuwsbrief lezers uit Wageningen en omstreken. biologisch restaurant Zeezicht heeft haar ruimte aangeboden voor de organisatie van een benefiet diner. Ik heb inmiddels twee Wageningse vrijwilligers gevonden om dit mede te organiseren, maar natuurlijk geldt ook hier: hoe meer zielen, hoe meer vreugd, en zijn we op zoek naar mensen die kunnen helpen met koken voor de gasten, een publiciteits flyer maken etc. Mocht u interesse hebben, dan graag met mij contact opnemen:

heike_van_gils@hotmail.com

LET'S COOK!!